

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **J. A. T. H.**, narozený X,
státní příslušník Kubánské republiky,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. OAM-1-502/VL-20-P05-PD5-2007,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci neprodlužuje doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá, že na základě informací od svých příbuzných a známých na Kubě o tamní situaci má důvodné obavy z návratu do vlasti, jelikož se domnívá, že by byl pronásledován.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

Před svým odjezdem z vlasti byl (smyšleně) prověřován ze spáchání trestného činu (krádeže pohonných hmot), a ačkoli nebyl nikdy obviněn, obává se, že by tato skutečnost mohla mít negativní vliv na jeho neutrální přijetí zpět ve vlasti a tamní státní orgány by se na něj mohly opět zaměřit. Případně by mu mohlo být znemožněno vykonávat jeho původní zaměstnání, čímž by mohla být zhoršena jeho finanční situace. Naopak v České republice má žalobce trvalé zaměstnání, což dokládá pracovní smlouva uzavřená s obchodní společností D. T. s.r.o. Setrvat zde chce žalobce proto i z ekonomických důvodů. Žalobce si je vědom toho, že se situace na Kubě od roku 2007 zlepšila, nicméně je stále nejistá a mohla by se zhoršit. Ačkoli žalobce v roce 2016 požádal o prodloužení doplňkové ochrany i z jiných (částečně pozměněných) důvodů než v roce 2007, bylo tomu tak opět především z důvodu obavy z pronásledování tamními státními orgány.

3. K argumentu žalovaného v napadeném rozhodnutí, že se žalobce nesnažil v České republice integrovat, žalobce namítá, že veškerý svůj čas věnuje zaměstnání, v čemž naopak spatřuje snahu o integraci. Do kurzů českého jazyka se nezapisoval, neboť by pro něho kurzy v místě bydliště představovaly finanční zátěž. Žalobce má v České republice bratra, s nímž má vřelý vztah, přičemž žalovaný není schopen posoudit hloubku žalobcových rodinných vztahů.
4. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobcových námitek, přičemž krátce shrnul odůvodnění napadeného rozhodnutí a odkázal na obsah správního spisu. Žalovaný považuje opatřené podklady pro vydání rozhodnutí za zcela dostatečné a aktuální, má za to, že zjistil skutečný stav věci. Podle žalovaného došlo v období od udělení doplňkové ochrany žalobci na Kubě k takovým podstatným a trvalým změnám v možnosti vycestování a návratu kubánských občanů zpět do vlasti, že doplňková ochrana již není u žalobce zapotřebí. Žalovaný uzavřel, že žalobce nesplňuje podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
5. V replice, kterou žalobce předložil při jednání soudu, uvedl, že situace na Kubě se nezměnila takovým zásadním způsobem, aby bylo možné vyloučit, že žalobci v případě návratu nebude hrozit nebezpečí vážné újmy. Změna okolností totiž musí být významné a trvalé povahy, touto otázkou se ale žalovaný nezabýval. Žalobce poukazuje na to, že ačkoli byl migrační zákon Kuby novelizován v roce 2012, byla mu ještě v roce 2014 doplňková ochrana prodloužena. Žalovaný přitom nevysvětlil, proč nyní změnil svůj postoj. Ze zpráv mezinárodních nevládních organizací vyplývá, že situace na Kubě je i nadále problematická. Možnost repatriace je obtížná. Žalobce jakožto emigrant by musel podstoupit proces tzv. dobrovolné repatriace, která přináší administrativní i finanční nároky jak na emigranta, tak na jeho rodinu. Po 13 letech života v České republice se bylo začleňování na Kubě obtížné. V České republice žije také žalobcův bratr, s nímž má blízký vztah. Je pravdou, že česky pouze rozumí a má problémy ve vyjadřování. Kurzy českého jazyka navštěvoval, vzhledem k jeho místu bydliště a práci pro něj kurzy nebyly dostupné, jak finančně tak logisticky. V současnosti se však na kurzy češtiny znovu zapsal.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud proto přistoupil k věcnému

projednání žaloby, k čemuž na žádost žalobce nařídil jednání. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.

7. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost žalobce o prodloužení udělené doplňkové ochrany byla v této věci podána dne 26. 10. 2016, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, procedurální směrnice a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 26. 6. 2007 (v pořadí druhou) žádost o udělení mezinárodní ochrany. O této jeho žádosti rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 8. 2007, č. j. OAM-1-502/VL-20-HA08-2007, tak, že se žalobci neuděluje azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu (v tehdy platném a účinném znění), a uděluje se mu doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu (v tehdy platném a účinném znění), a to na dobu 15 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že u žalobce sice neshledal důvody pro udělení vyšší formy mezinárodní ochrany (azylu), nicméně na základě informací o žalobcově zemi původu dospěl k tomu závěru, že situace na Kubě je natolik neuspokojivá, že neumožňuje bezpečný návrat žalobce do vlasti. Žalovaný uvedl, že obavy žalobce z věznění za pobyt v zahraničí (z represí) jsou důvodné, jelikož po jeho návratu nelze vyloučit problémy s kubánskými státními orgány, jejichž dopad na život žalobce žalovaný není schopen předvídat. Předmětné rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 9. 2007.
9. K žádostem žalobce o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 27. 10. 2008, dne 25. 10. 2010, dne 26. 10. 2012 a dne 8. 10. 2014 žalovaný opakovaně prodlužoval žalobci udělenou doplňkovou ochranu vždy o dobu dalších 24 měsíců, a to konkrétně rozhodnutím ze dne 9. 12. 2008, č. j. OAM-1-502/VL-20-HA08-PD1-2007, jež nabylo právní moci dne 17. 12. 2008, rozhodnutím ze dne 15. 11. 2010, č. j. OAM-1-502/VL-20-HA08-PD2-2007, jež nabylo právní moci dne 2. 12. 2010, rozhodnutím ze dne 26. 11. 2012, č. j. OAM-1-502/VL-20-LE05-PD3-2007, jež nabylo právní moci dne 18. 12. 2012, a rozhodnutím ze dne 20. 11. 2014, č. j. OAM-1-502/VL-20-ZA09-PD4-2007, jež nabylo právní moci dne 26. 11. 2014. Žalovaný vždy konstatoval, že důvody, pro něž byla žalobci udělena doplňková ochrana, i nadále trvají. Neshledal totiž na základě informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě, že by tam s ohledem na potíže žalobce došlo k podstatné změně.
10. K (páté) žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 26. 10. 2016 žalovaný žalobce předvolal k pohovoru na den 20. 3. 2017. Během tohoto pohovoru žalobce uvedl, že si již nepamatuje, z jakého důvodu mu byla udělena doplňková ochrana (žádal tehdy o azyl, jeho žádosti však nebylo vyhověno). Poté, co bylo žalobci žalovaným předestřeno, že mu doplňková ochrana byla udělena z důvodu, že tehdejší situace na Kubě nebyla taková,

aby umožňovala bezpečný návrat žalobce do jeho vlasti, a dále k jakým podstatným změnám v mezidobí na Kubě došlo, žalobce uvedl, že má za to, že se na Kubě nic nezměnilo (což ví od své rodiny). I nadále podle názoru žalobce trvají důvody, pro které mu byla udělena doplňková ochrana. Žalobce má obavy z toho, že by po návratu do vlasti byl uvězněn, jelikož před odchodem z vlasti měl velké problémy s tamní policií (což je v systému), zejména se šéfem obecní policie, kde kdysi žil. Dělali mu tehdy prohlídky, jelikož měli podezření, že jako řidič kamionu něco bere a prodává.

11. Žalobce při pohovoru dále uvedl, že má na Kubě matku, sestru a dceru, se kterými je v kontaktu; rodina by mu v případě návratu do vlasti mohla pomoci. Žalobce po svém příjezdu do České republiky v roce 2006 kontaktoval a jedenkrát navštívil zastupitelský úřad, aby byla provedena jeho registrace. Od jeho odchodu na Kubě nebyl ani na návštěvě. Žije sám, v České republice však žije také jeho bratr. Pracuje se dřevem jako dělník, prací se snaží integrovat do společnosti. Nenavštěvuje kurzy češtiny, čte ale noviny a knihy. Žádost o trvalý pobyt v České republice si dosud nepodal, jelikož nevěděl, jak to má udělat. Jiné závazky a vazby zde nemá, je zdrav.
12. Součástí spisu jsou dále pracovní smlouva ze dne 27. 1. 2017 uzavřená mezi žalobcem jako zaměstnancem a obchodní společností D. T. s.r.o. jako zaměstnavatelkou; opis z evidence Rejstříku trestů žalobce ze dne 6. 12. 2017; Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, Konzulární služby pro kubánské občany, ze dne 29. 11. 2016; Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017, č. j. 91328/2017-LPTP; Úřední věstník Kubánské republiky, Ministerstvo spravedlnosti, ze dne 16. 10. 2012; Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016 ze dne 3. 3. 2017; Zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Kuba, leden 2018; Výroční zpráva Human Rights Watch 2018, Kuba, ze dne 18. 1. 2018; a Výroční zpráva Amnesty International 2018, Kuba, ze dne 22. 2. 2018; jakož i spisový materiál k řízení ve věci mezinárodní ochrany žalobce (č. j. OAM-1-502/VL-20-2007). Dne 16. 5. 2018 se žalobce seznámil se všemi podklady pro rozhodnutí a uvedl, že se k nim nechce nijak vyjadřovat, nenavrhl ani jejich doplnění.
13. V odůvodnění napadeného rozhodnutí, jehož výrok je soudem rekapitulován v bodě 1 odůvodnění tohoto rozsudku, žalovaný zdůraznil, že žalobci byla udělena doplňková ochrana, neboť žalobce přesáhl po vycestování z vlasti zákonem předvídanou dobu povolenou k vycestování a hrozily mu proto problémy s kubánskými úřady, které mohly dosáhnout intenzity vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že při posuzování žádosti žalobce vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě a dospěl přitom k závěru, že na Kubě došlo k takovým zásadním a trvalým změnám, že prodloužení udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Vyšel přitom především z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017, č. j. 91328/2017-LPTP, ze které obsáhle citoval. Žalovaný se nadto zabýval dalšími skutečnostmi, které by mohly odůvodňovat prodloužení doplňkové ochrany či udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla žalobci doplňková ochrana původně přiznána. Neshledal však žádné jiné (ani zvláštního zřetele hodné) důvody pro prodloužení doplňkové ochrany.

Posouzení žaloby soudem

14. Soud nejprve uvádí, že meritem rozhodnutí podle § 53a zákona o azylu je posouzení, zda situace v zemi původu znamená pro cizince hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve

smyslu § 14a zákona o azylu. Tuto skutečnost je žalovaný povinen hodnotit při každé žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 7 Azs 59/2009-124, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41). Žalovaný zkoumá zejména, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda se naopak situace v domovském státě stabilizovala a tato změna je natolik významná a má trvalou povahu, že odůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Současně, jestliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak žalovaný nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout, aniž by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35). V návaznosti na uvedené soud konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

15. K otázce přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že skutečnost, že žalovaný v minulosti doplňkovou ochranu žalobci udělil (v roce 2007), opakovaně ji prodloužoval (až do roku 2016), a následně rozhodl o jejím neprodloužení (v roce 2018), sama o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje. Ačkoli nový migrační zákon byl v Kubánské republice přijat již v roce 2012, tj. před naposledy vydaným rozhodnutím žalovaného o v pořadí čtvrté žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany, až odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon skutečně aplikován. Jak v této souvislosti vyslovil Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné získat až s určitým zpožděním, přičemž obezřetnost žalovaného ohledně zkoumání, zda se formální změna zákona promítne též adekvátním způsobem v jednání státních orgánů, je zcela na místě (a to tím spíše, jedná-li se o Kubánskou republiku, která dlouhodobě patříla mezi nedemokratické státy).
16. Žalobce předně namítá, že na základě jemu známých informací o situaci na Kubě (které má od svých příbuzných a známých) má důvodné obavy z návratu do vlasti. Domnívá se totiž, že by byl pronásledován, resp. že by se tamní státní orgány na něj mohly (opětovně) zaměřit, jelikož měl před svým odchodem z vlasti problémové vztahy s tamní policií. Policie tehdy měla za to, že se v souvislosti se svým zaměstnáním řidiče dopustil krádeže pohonných hmot, byl proto podezřelý z páchání trestné činnosti. Toto podezření však bylo dle slov žalobce smyšlené a nebylo prokázáno. Ačkoli žalobce nebyl nikdy obviněn, obává se, že by tato skutečnost mohla mít negativní vliv na jeho neutrální přijetí zpět ve vlasti. Žalobce má současně obavy, že by mu eventuálně mohlo být znemožněno vykonávat jeho původní zaměstnání, čímž by mohla být zhoršena jeho finanční situace či ohrožena jeho schopnost se uživit.
17. K žalobcem tvrzeným problémům s tamní policií týkajících se podezření z trestného činu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl (srov. str. 4 a 6 napadeného rozhodnutí), že v konání příslušníků tamní policie (v provedení prohlídek) neshledal porušení základních lidských práv ani znaky protiprávního jednání (domovní prohlídky jsou legitimním a zákonným postupem i podle trestního řádu České republiky). Žalovaný zdůraznil, že žalobce nebyl před svým odjezdem obviněn ze spáchání žádného trestného činu. Žalovaný dále shrnul, že z výpovědí žalobce nadto zjistil, že nikdy nebyl členem žádné politické

strany nebo organizace, na Kubě nikdy neměl problémy politického charakteru. Žalobce z vlasti vycestoval na základě platného cestovního dokladu a povolení kubánského migračního úřadu k vycestování do Evropy, přes oficiální hraniční přechod bez jakýchkoli problémů se státními orgány či bezpečnostními složkami. V současnosti tvrzené obavy žalobce proto žalovaný pokládal za účelové a ničím objektivně neodůvodněné. Žalovaný závěrem připomněl, že těmito skutečnostmi se přitom zabýval již v (původním) rozhodnutí ze dne 27. 8. 2007, č. j. OAM-1-502/VL-20-HA08-2007, a neshledal je důvodnými pro udělení mezinárodní ochrany.

18. Soud shrnuje, že žalovaný si k posouzení věci shromáždil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě. Vycházel přitom zejména z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017, č. j. 91328/2017-LPTP, podle níž byl migrační zákon Kubánské republiky č. 1312 ze dne 20. 9. 1976 novelizován dekretem č. 205 ze dne 26. 10. 2012, čímž došlo k výrazné změně kubánské migrační politiky. Z této informace vyplývá, že nová právní úprava rozšířila možnosti Kubánců cestovat do zahraničí, nové znění migračního zákona je strany kubánských orgánů v drtivé většině (mimo případů některých opozičních aktivistů) respektováno. Kubánské migrační orgány sice mají velmi přesný přehled o pobytu kubánských občanů v zahraničí, v drtivé většině však nejsou osoby po návratu ze zahraničí soustavně sledovány. Pokud tyto osoby neporušily ustanovení migračního zákona, nejsou ani sankcionovány či omezovány, ve většině případů tak nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky pro další život na Kubě. Takové osoby nemají většinou problém ani s reintegrací, zpravidla nemají omezení v přístupu k sociálnímu či zdravotnímu systému ani na trh práce. Zastupitelský úřad v Havaně rovněž neeviduje žádný případ postihu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí kubánskými státními orgány či ze strany soukromých osob.
19. Soud dospěl k závěru, že žalovaný vycházel z celé řady podkladů v souladu s § 23c písm. c) zákona o azylu (srov. jejich výčet na str. 3 napadeného rozhodnutí či pod bodem 12odůvodnění tohoto rozsudku), zajistil si tak dostatek aktuálních, důvěryhodných a objektivních zdrojů informací o zemi původu žalobce, na jejichž základě dostatečně posoudil situaci na Kubě. Nutno poukázat, že žalobce po seznámení se s uvedenými podklady tyto nijak nevyvracel a nenavrhoval ani jejich doplnění. V žalobě dokonce výslovně připustil, že si je vědom, že se situace na Kubě od roku 2007 zlepšila, s tím, že však pokládá tamní situaci za stále *nejistou* s potenciálem se zhoršit.
20. Žalobce své obavy z možného pronásledování v souvislosti s v minulosti problémovými vztahy s kubánskou policií před jeho odjezdem z vlasti formuluje větší měrou ve velmi obecné rovině, vyličené problémy přitom intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, potažmo intenzity vážné újmy ve smyslu § 14 a ods.t 2 zákona o azylu nedosahují. Žalovaný oproti tomu, vycházející z podkladů, se kterými se žalobce seznámil a nezpochybňuje je, dospěl k závěru, že žalobce není v situaci, kdy by jej kubánské státní orgány po jeho návratu do vlasti omezovaly v běžném životě či jinak sankcionovaly. Soudu nezbyvá než konstatovat, že obavy vyjádřené žalobcem není možné objektivně jednoznačně prokázat či vyvrátit, ale pokud mají být uznány za relevantní, musí být podpořeny tvrzením nebo odkazy prokazujícími alespoň určitou míru pravděpodobnosti výskytu situace, které se žalobce obává. V projednávané věci však žalobce vyjádřil pouze své domněnky o tom, že by jeho přijetí ve vlasti nemuselo být *neutrální*, které nebyly založeny na existenci žádné ověřitelné situace, resp. tato tvrzení žalobce nebyla ničím dále

podložena. Pokud v průběhu správního ani soudního řízení žalobce neuvedl kromě svých obav okolnosti svědčící o tom, že by se na něho mohly kubánské státní orgány po jeho návratu zaměřit či že by mu bylo znemožněno vykonávat jeho původní zaměstnání, nelze tyto obavy považovat za existující či pravděpodobnou hrozbu újmy relevantní ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

21. Soud nijak nepopírá skutečnost, že kubánský režim činí represe zejména vůči politické opozici a veřejné kritice, což však není případ žalobce, který neměl nikdy v zemi původu politické problémy (jak sám uvedl). Žalobci byla udělena a následně prodlužována doplňková ochrana z důvodu možných represí s ohledem na jeho dlouhodobý pobyt v zahraničí, tato hrozba však již není v drtivé většině případů aktuální, jak vyplývá ze shora citované informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017, č. j. 91328/2017-LPTP. Soud rovněž podotýká, že žalobcův azylový příběh (též v rozsahu uplatněných žalobních námitek) byl žalovaným posouzen již během řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 6. 2007, přičemž na závěry žalovaného vyslovené v rozhodnutí ze dne 27. 8. 2007, č. j. OAM-1-502/VL-20-HA08-2007, soud toliko pro stručnost odkazuje. Soud má proto za to, že nebyla zjištěna přiměřená pravděpodobnost, že by žalobce byl po návratu do vlasti jakkoli perzekvován (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 7 Azs 68/2009-62). Tento závěr soud zaujal též s ohledem na vývoj v judikatuře správních soudů, jelikož právě problematikou návratu kubánských občanů ze zahraničí do vlasti se krajské soudy a též Nejvyšší správní soud již opakovaně zabývaly (k tomu srov. zejména usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, a tam vyslovené závěry, a dále např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2018, č. j. 2 Azs 200/2018-36, ze dne 29. 5. 2019, č. j. 6 Azs 335/2018-35, či usnesení ze dne 24. 7. 2019, č. j. 4 Azs 112/2019-46).
22. Žalobce dále namítá, že nesouhlasí s žalovaným, že se nesnažil v České republice integrovat. Žalobce veškerý svůj čas věnuje zaměstnání, v čemž naopak spatřuje svou snahu o integraci. Netají se, že chce setrvat v České republice i z ekonomických důvodů. Do kurzů českého jazyka se nezapisoval, neboť by pro něho kurzy v místě bydliště představovaly finanční zátěž. V České republice žije jeho bratr, s nímž má žalobce velmi vřelý vztah, přičemž žalobce má za to, že žalovaný není schopen posoudit hloubku žalobcových rodinných vztahů.
23. Žalovaný v té souvislosti uvedl (srov. str. 5 - 6 napadeného rozhodnutí), že na Kubě žijí rodinní příslušníci žalobce, a to matka, sestra a dcera žalobce, se kterými je žalobce v kontaktu, přičemž tyto osoby (s blízkými vazbami k žalobci) by mohly žalobci po jeho návratu poskytnout podporu. Skutečnost, že v České republice žije a pracuje bratr žalobce, není relevantní. K integraci žalobce do české společnosti žalovaný poznamenal, že žalobce nenavštěvuje kurzy češtiny, ačkoli je jeho znalost českého jazyka mizivá. Žalobce popřel, že by měl v České republice nějaké ekonomické, kulturní a sociální vazby či závazky, žalovaný též zohlednil, že je žalobce podle svých slov zdravý. Na základě uvedeného tak žalovaný uzavřel, že zcela zjevným důvodem aktuální žádosti žalobce je pouze snaha zůstat legálně v České republice, pobytové oprávnění si však žalobce může zajistit podle zákona o pobytu cizinců. Tak ani s ohledem na informace, které žalobce uvedl při pohovorech v průběhu řízení, žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal žádné důvody, pro které by se žalobce nemohl vrátit do vlasti.

24. Ohrazoval-li se žalobce, že se v České republice integruje do společnosti, jelikož má trvalé zaměstnání a veškerý čas pracuje, přičemž zde žije také jeho bratr, s nímž má vřelý vztah, soud k těmto námitkám uvádí, že souhlasí s právním názorem žalovaného, že namítané skutečnosti nejsou nijak relevantní pro udělení či případné prodloužení doplňkové ochrany (viz § 14a odst. 1 zákona o azylu, podle kterého je důvodem pro udělení doplňkové ochrany skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu odst. 2 citovaného ustanovení). Soud přisvědčuje žalovanému, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky ani ekonomické důvody nejsou azylově relevantními důvody, neboť k tomu institut mezinárodní ochrany neslouží. K získání pobytového oprávnění je třeba využít prostředky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Soud v té souvislosti zdůrazňuje, že právo na mezinárodní ochranu v sobě nezahrnuje právo žalobce (osoby) vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám.
25. Skutečnost, že má žalobce v České republice bratra přitom není důvodem (ani) pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu. Žalovaný rovněž přílehavě posoudil vztahy v žalobcově rodině, neboť vycházel z vyjádření žalobce, že má na Kubě matku, sestru a dceru, přičemž tyto jeho blízké rodinné příslušnice jsou schopny mu po návratu na Kubu pomoci, a naopak v České republice (s výjimkou bratra) nemá žádné vazby či závazky. Jelikož si žalobce nevytvořil na území České republiky rodinné nebo jiné osobní vazby, nelze v případě žalobce uvažovat ani o tom, že by zásah do soukromého a rodinného života výjimečně odůvodňoval prodloužení (udělení) doplňkové ochrany z tohoto důvodu (ostatně to žalobce ani nenamítal). Pro úplnost soud konstatuje, že žalobcovu znalost českého jazyka sice žalovaný vzal v potaz, k žalobcově dosažené úrovni se nicméně vyjádřil toliko nad rámec odůvodnění, a to v té návaznosti, že si osoba s udělenou mezinárodní ochranou z povahy věci musí být vědoma, že se jedná o stav toliko dočasný [srov. str. 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný explicitně uvádí, že (zvýrazněno soudem): „*Správním orgán nad rámec uvedeného doplňuje, že dotýčný nenavštěvuje ani žádné kurzy českého jazyka, přestože jeho znalost je nezbytným předpokladem pro jeho integraci do české společnosti, a v případě jmenovaného je, i přes jeho dvanáctiletý pobyt na území ČR, naprosto mizivá.*“].

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Ze shora uvedených důvodů žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, zamítl soud žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. února 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **J. A. T. H.**, narozený ...,
státní příslušník Kubánské republiky,
bytem D. 16, Ú.,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. OAM-1-502/VL-20-P05-PD5-2007,

takto:

Písemné vyhotovení rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2020, č. j. 45 Az 11/2018 – 31, se v datu vyhlášení rozsudku opravuje tak, že nesprávně uvedené datum „6. února 2020“ správně zní „5. března 2020“.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci neprodlužuje doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

K projednání věci samé nařídila soudkyně jednání na den 5. 3. 2020, k němuž předvolala účastníky řízení. Při jednání byl vyhlášen rozsudek, jímž zdejší soud výrokem I. žalobu jako nedůvodnou zamítl, a výrokem II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Rozsudek nabyl právní moci dne 8. 4. 2020. Poté však soud zjistil, že je v písemném vyhotovení rozsudku zjevně nesprávně uveden den vyhlášení, a to „6. února 2020“ namísto „5. března 2020“.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

S ohledem na výše uvedené soudkyně podle § 54 odst. 4 s. ř. s. opravila zjevnou nesprávnost v datu vyhlášení v písemném vyhotovení rozsudku, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

Praha 21. dubna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.